

Dirigeix la col·lecció:
Pilar Puchades

L'ESTIU ENTRE LLIBRES

CLARA RIBATALLADA I TORELLÓ

Edicions del Bullent

*A l'Edmon i en Roc, els meus adolescents preferits.
A la Rut i l'Adrià, amb qui hem compartit tants estius
(entre llibres i sense).
A en Jacint i la Marta, per ser-hi.*

1a edició: agost de 2025
© 2025 Clara Ribatallada i Torelló
© 2025 Edicions del Bullent
De la Taronja, 16 – 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net
Coberta de José Fonollosa
Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Maria Guasp, Àlvar Vanyó
Imprés a Ulzama
ISBN: 978-84-9904-302-9
Dipòsit legal: V_3185_2025

*La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, com-
prenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars
mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament
prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.*

*Hi ha un quadern de propostes didàctiques, referides a aquest llibre, que es
distribueix gratuïtament als ensenyants que el sol·liciten.*

1

—No deus voler passar-te tot l'estiu entre llibres?

La pregunta me la va fer la Marta, l'orientadora de l'institut, com a tancament d'un dels seus discursos pretesament motivadors que a mi, lluny de motivar-me, em feien venir badallera. No recordo què li vaig respondre. Segurament només vaig esbufegar una mica. És la meva resposta preferida quan els adults es posen pesadets amb les seves frases de manual barat d'autoajuda. Poques vegades responc el que penso realment. Sí que recordo la resposta que em va passar pel cap en aquell moment, però que no vaig pronunciar en veu alta:

—Res no em faria més feliç.

És clar que no parlàvem dels mateixos llibres. Ella es referia als llibres de text de 4t d'ESO, el curs que amenaçava de suspendre si continuava així. «Així», per als meus professors i els meus pares (i possiblement els meus companys, tot i que no m'ho deien), era un estat d'apatia i de passotisme incomprensible per a ells. Jo sempre havia estat una alumna modèlica: la típica bona noia, aplicada, que passa desapercebuda a classe, fa sempre els deures i treu bones

notes. A vegades em pregunto per què. Potser per tradició familiar. El meu germà gran és molt bon estudiant. I els meus pares són mestres, tots dos. Bé, el meu pare és mestre en una escola i la meva mare, professora en un institut. Per a mi, no hi ha diferència, però suposo que per algun motiu el matís deu ser important, perquè ells sempre ho diuen així: soc mestre, és professora. O soc professora, és mestre. Ximpleries. Jo els dic mestres als dos.

Però vull dir que suposo que el fet de créixer en una família de pares mestres va fer que de petita tingués més estímuls intel·lectuals que altres nens de la meva edat. A casa no hi havia televisor. Zero pantalles dels zero als tres anys. Em llegien molts contes, em duïen al teatre, tenia joguines educatives... Tot aquest rotllo. I potser això va fer que fos una nena més desperta intel·lectualment que d'altres. Els grans en deïen així: «És molt desperta, aquesta nena». La veritat és que tenia facilitat per entendre les coses i recordar-les, i ja està. I com que el meu germà, que és quatre anys més gran que jo, era un alumne exemplar, quan la mestra llegia el meu nom a la llista d'alumnes per al nou curs, es deïa: «Mira, la germana d'en Pol. Ai, en Pol era un encant! Segur que ella també». I, fins i tot abans de conèixer-me, ja m'havien penjat l'etiqueta de bona estudiant. Curs rere curs, s'anava traspasant aquesta informació, i jo, simplement, vaig fer el que s'esperava de mi. En algun lloc vaig llegir que d'això se'n diu efecte Pigmalíon. Si m'haguessin posat l'eti-

queta de mala estudiant, segurament hauria acabat col·leccionant zeros i incidències en el meu expedient acadèmic. I, aleshores, ningú s'hauria sorprès que estigués a punt de suspendre 4t d'ESO. Però com que fins llavors havia complert rigorosament amb el paper de bona alumna que m'havien donat en l'estrany repartiment de la vida, ara ningú entenia per què, de cop i volta, havia suspès cinc assignatures al segon trimestre. Tinc companys de curs a qui els feliciten quan en suspenen només cinc. A mi no. Em va caure una bronca del tutor, un xantatge emocional maldestre de ma mare i un silenci eixordador del meu pare. El que em va fer més mal va ser el silenci. Però en el fons tot era el mateix: tres maneres diferents d'expressar un estat d'estupefacció.

El tutor em va fer anar a parlar amb l'orientadora de l'institut. Era una dona jove, amb il·lusió i un punt d'innocència quasi entenedidor: creia que fent una xerradeta a un alumne podia salvar-lo del fracàs escolar, l'assetjament entre iguals o qualsevol altra situació dolorosa per la qual estigués passant.

Tenia bona voluntat, i és d'agrair, però en aquell moment a mi tot allò em relliscava. Es va passar una hora sencera preguntant-me, en va, què m'havia passat i com era que havia suspès cinc assignatures i només va aconseguir que li respongués quatre evasives i cent mil esbufecs. Santa paciència! No és que volgués fer-li la punyeta no responent, però no em venia gens de gust parlar-ne, i menys amb ella. Jo sabia

perfectament què m'havia passat, però no tenia ganes que ella ho sabés.

Després va canviar d'estratègia; va desistir d'esbrinar-ne les causes i es va centrar a canviar els resultats. I aquí va ser on em va engaltar el discurs motivador (has de confiar en tu, pots remuntar-ho...), que va acabar amb l'advertència del que m'esperava si no ho aprovava tot al tercer trimestre, i la seva pregunta:

—No deus voler passar-te tot l'estiu entre llibres?

No se m'acudia un pla millor per passar l'estiu: refugiada entre llibres. Però no els avorridíssims llibres de text de 4t d'ESO, sinó les novel·les, contes i poemaris on m'amagava, lluny de la gent que no feia més que atabalar-me i ficar-se en la meua vida, com la Marta. I com la mare.

2

La mare era qui més m'atabalava. Sempre s'havia preocupat molt per mi. També pel meu germà, és clar. Però en Pol no havia portat mai problemes i, a part de ser molt bon estudiant, sempre havia estat un nen alegre, comunicatiu, amable... Suposo que era fàcil ser la seva mare. Jo no és que portés problemes (almenys fins aquells últims mesos no n'havia dut mai), però la feia patir. Si més no, ma mare ho deia així: «Em fas patir, nena». O «Em tens preocupada». Jo crec que la meua mare és patidora de mena. Potser totes les mares ho són. Potser va amb la condició de ser mare. El cas és que patia per mi. Perquè era una nena callada. Perquè no tenia gaires amics. Perquè no li explicava mai res. Per exemple:

—Com ha anat avui l'escola?

—Bé.

O bé:

—Vols que fem una festa pel teu aniversari i convides alguns amiguets?

—No.

O bé: